

Όμιλία πρὸ τῆς χειροτονίας (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Όμιλία τοῦ Μητροπολίτη Ἀντωνίου ποὺ δόθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀκολουθίας τῆς προηγούμενης τῆς χειροτονίας του σὲ ἐπίσκοπο. (Ἡ χειροτονία ἔγινε στὶς 30 Νοεμβρίου 1957).

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Ἐπίσκοποι, πατέρες καὶ ἀδελφοί!

Εἶχα κλονιστεῖ βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἁγίου Πατριάρχη καὶ τῆς Ἁγίας

Συνόδου νὰ μὲ διορίσουν ἐπίσκοπο τοῦ Σεργκέγιεβο. Τώρα ὅμως ἡ πάλῃ στὸ μυαλό μου ἔχει πάψει καὶ στέκομαι μπροστὰ σὰς ἔχοντας συγκεντρώσει τὶς σκέψεις μου καὶ ἐρευνήσῃ τὴ συνείδησή μου ἀπέναντι στὸ Θεό, ἔτοιμος νὰ σὰς μεταδώσω μὲ εὐλικρίνεια ὅλες τὶς σκέψεις πού μοῦ γεμίζουν τὸ μυαλό.

Ἄν ὑπάκουα στὶς πρῶτες ὑποκινήσεις τῆς καρδιάς μου θὰ ζητοῦσα ἔλεος γιατί ὀλόκληρο τὸ εἶναι μου στρέφεται μὲ πόθο πρὸς τὴ σιωπὴ τῆς προσευχῆς καὶ τὴν ἀνωνυμότητα τῆς μοναστικῆς ὑπηρεσίας· καὶ ἔγινα ἕρμαιο τοῦ φόβου καὶ τῆς μιζέριας ὅταν, μὲ τὴ φωνὴ τῆς ἐκκλησίας, ὁ Χριστὸς μὲ πρόσταξε νὰ στρατευτῶ μαζί μὲ τοὺς μάρτυρες τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιατί δὲν ὑπάρχει κάλεσμα πιὸ φοβερὸ καὶ πιὸ ὑπεύθυνο (Ἰω 20.21, Ματθ.10.16).

Ὅταν, πρὶν δεκατέσσερα χρόνια, ἐνῶ ἐξασκοῦσα ἀκόμα τὴν ἰατρικὴ, ἔκανα τὴ μυστικὴ μοναχικὴ μου συνθήκη ἀπέβλεπα σὲ κάτι τὸ ἥρωικό: προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνίες, δυσκολίες. Ἡ ἀγάπη δὲ μοῦ φαινόταν ἕνα δύσκολο κατόρθωμα ἀλλὰ ἀπλῶς μία χαρὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς. Τώρα ἔχω πιά μάθει πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀλύγιστος νόμος ἀπὸ ἐκεῖνον τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τῆς εὐσπλαχνῆς, μαρτυρικῆς ἀγάπης τῆς Ἁγίας Τριάδας, τῆς ἀγάπης τοῦ ἐλεήμονα Λυτρωτῆ πού θυσιάζεται γιὰ χάρη ἐκείνων πού ἔχουν φύγει μακριὰ Του, τῆς ἀγάπης τοῦ Καλοῦ Ποιμένα πού δίνει τὴ ζωὴ Του γιὰ τὰ πρόβατά Του...

Μὲ εὐκολία καὶ χαρὰ πρόφερα τὶς ἀποτακτικὲς ὑποσχέσεις. Δὲν αἰσθανόμουν τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μία εὐλικρινῆ, χαρούμενη ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστό. Μοῦ φαινόταν πὼς δὲν εἶχα τίποτα ν' ἀπαρνηθῶ μιὰ καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν ποθοῦσα, γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲν ἔψαχνε ἡ ψυχὴ μου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἔτσι εἶχα πραγματικὰ ἐκπλαγεῖ μὲ τὰ ἀποχαιρετιστήρια λόγια τοῦ πνευματικοῦ μου πατέρα, πὼς μοναχικὴ ζωὴ δὲν εἶναι τὰ ἀσκητικὰ κατορθώματα μὰ ἡ τέλεια ἀγάπη.

Σύντομα ὅμως ἡ ἐξάσκηση τῆς ἰατρικῆς μὲ τρόπο μοναχικὸ ἄρχισε νὰ μοῦ ἀποκαλύπτει τὸν μέχρι τότε ἄγνωστο πλοῦτο τῆς ἀγάπης: νὰ μὲ μυεῖ στὸ νόημα τῶν λόγων πού μοῦ εἶχαν εἰπωθεῖ καὶ νὰ μὲ ἔλκει στὴν ἱερωσύνη. «Ἔχεις ἐγκαταλείψει ὅλα ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα δὲν ἔδινες σημασία» – ἡ συνείδησή μου συνεχῶς μὲ κέντριζε – «γιὰ χάρη τοῦ ἐνὸς ἐκείνου πού ποθοῦσες· ἄφησες αὐτὸ πού δὲ χρειαζόσουν γιὰ νὰ κερδίσεις αὐτὸ πού ποθοῦσες. Ὅπως κι ὁ νέος στὸ Εὐαγγέλιο δὲ θέλεις νὰ θυσιάσεις τὰ πλούτη σου». Γεμάτος λύπη καὶ ἀβεβαιότητα διερωτήθηκα: «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»...

Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἔγινα ἱερέας γιὰ νὰ βρεῖ ἡ μοναχικὴ συνθήκη μου τὸ ἀποκορύφωμά της, γιὰ νὰ μὴν ἀπομείνει τίποτα ἐντός μου πού νὰ ἴναι δικό μου.

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει σχεδὸν δέκα χρόνια καὶ μόλις πού ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω πὼς ἀκόμα δὲν μπῆκα στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, κι ὅμως ὁ Κύριος μὲ καλεῖ νὰ γίνω μία θυσία (Φιλιπ. 2.17, 2 Τιμ. 4.6), βάζει στοὺς ὤμους μου τὸ ὠμοφόριο, τὸ σύμβολο τοῦ χαμένου προβάτου πού ὁ Καλὸς Ποιμένας πρέπει νὰ βρεῖ καὶ νὰ σώσει θυσιάζοντας τὴ ζωὴ του τὴν ἴδια, καὶ μοῦ δίνει τὸ σκῆπτρο, τὸ ταξιδιωτικὸ ραβδί τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ (Ἑβρ.11.13). Τὸ ἀδιανόητο γίνεται πραγματικότητα.

Ὅμως δὲν πιστεύω στὴν τύχη. Εἶμαι βαθειὰ πεπεισμένος πὼς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς κυβερνᾷ τὴν ἐκκλησία Του, καὶ ἀπὸ τὴ νεότητά μου εἶχα γιὰ κανόνα (ὅσο εἶχα τὴ δύναμη καὶ τὴν πίστη) νὰ μὴ ζητῶ καὶ νὰ μὴν ἀρνοῦμαι ὅ,τιδήποτε, νὰ μὴ ζητῶ ἀπὸ τὸ Θεὸ οὔτε σταυρό, οὔτε παρηγοριὰ γι' αὐτὸ καὶ σκύβω τὸ κεφάλι καὶ μὲ δέος μὰ χωρὶς ἀμφιβολία προσφέρω εὐχαριστίες μὲ σταθερὴ κι ἀκέρια τὴν καρδιά καὶ δέχομαι τὸ Σταυρὸ πού μοῦ δίνεται χωρὶς καμμιά ἀντιλογία..

Δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου. Πιστεύω στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πού θεραπεύει τὴν ἀσθένεια καὶ συμπληρῶνει τὶς ἐλλείψεις τῶν ἀνθρώπων δυνάμεων. Γνωρίζω ἐπίσης ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία ὅτι «ἡ τοῦ Θεοῦ δύναμις ἐν ἀσθένειᾳ (μόνον) τελειοῦται» (2 Κορ 12.9) ἔτσι παρακαλῶ τὸν Παντοδύναμο νὰ μοῦ δώσει ὄχι δύναμη ἀλλὰ τὴν εὐλογημένη ἀσθένεια πού γεννιέται στὴν ταπεινὴ, συντετριμμένη κι εὐσπλαχνη καρδιά· ἱκετεύω τὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώσει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ταπείνωση, τὰ μόνα σταθερὰ θεμέλια τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὸ μοναδικὸ περιεχόμενο τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, τὴν πηγὴ τῆς Γνώσης, τῆς Σοφίας καὶ τῆς Σύνεσης.

Τὸ γνωρίζω πὼς δὲν εἶμαι ἄξιος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς παροδικῆς ζωῆς, πιστεύω ὅμως καὶ γνωρίζω μὲ βεβαιότητα πὼς ἐξ αἰτίας τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμον θὰ δοθεῖ καὶ σ' ἐμένα ἡ δύναμη τῆς χάρης πού ἀνήκει στὴν Ἐκκλησία ὡς σύνολο καὶ πὼς ὁ Θεὸς θὰ χαρίσει καὶ σ' ἐμένα τὸ «πάντα δύνασθαι», (Μαρ.9.23) τὸ νὰ κατορθώνω ὅ,τι Ἐκεῖνος διατάζει.

Δὲ βρίσκω λόγια πού νὰ ἀναλογοῦν στὸ τρεμάμενο αἶσθημα πού ξεχειλίζει ἀπὸ τὴν καρδιά μου ὅταν σκέφτομαι ὅτι ἡ σύνοδος τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων ἔχει ἀποφασίσει τὴν εἰσδοχή μου στοὺς Ἀποστολικοὺς Κύκλους· ὅτι πιστεύει στὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης μου γιὰ τὸ Θεό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν ὀρφανεμένο μας κόσμον· ὅτι μοῦ ἐμπιστεύεται τὸ Σταυρὸ «ὡς ἐπιθανάτιω» (1 Κορ. 4.9)· ὅτι δὲν ἀμφέβαλε γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κι ἐγὼ θὰ διάλεγα ν' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Πρώτου Ποιμένα καὶ μαζί Του νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου γιὰ χάρη τῶν προβάτων.

Θερμοπαρακαλῶ ἐσᾶς, τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, νὰ παρακαλέσετε τὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώσει τὴν ἀσθένεια ἐκείνη πού εἶναι δεκτικὴ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγάπη Του, «νοῦν Χριστοῦ» (Φιλιπ. 2.5, 1 Κορ. 2.16), τὴν ταπείνωσή Του, πίστη μέχρι

τέλους καὶ τέλεια ὑπακοή σ' Ἐκεῖνον μόνο. Πιστεύω πὼς μὲ τὶς προσευχὲς τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου καὶ τῆς Μητρικῆς μου Ἐκκλησίας ὁ Κύριος δὲ θὰ μὲ ἐγκαταλείψει ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ Τὸν ὑπηρετήσω πεθαίνοντας γιὰ τὸ ἐγὼ μου καὶ θὰ δώσει νὰ ἐλαττώνομαι καθημερινὰ ὥστε Ἐκεῖνος νὰ αὐξάνει, ὑποτάσσοντας στὸν Ἐαυτὸ Του συνεχῶς ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς φύσης μου μέχρι ποῦ νὰ γίνουν τελείως δικές Του.

Ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη μὲ βαθειὰ ἀγαλλίαση καὶ νιώθει εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ Σεβασμιώτατο Ἐπίσκοπο Ἀπαμείας Ἰάκωβο ὁ ὁποῖος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, σήμερα παίρνει μέρος στὸ διορισμὸ μου καὶ αὐριο στὴ χειροτονία μου. Εἶθε ἡ εὐλογία τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινούπολης, μητέρας ὄλων τῶν νέων μας Σλαυϊκῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ μὲ σκεπάσει μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν χειρῶν του καὶ εἶθε ἡ παρουσία του νὰ ἀποτελέσει ζωντανὴ μαρτυρία τῆς ἀφθορῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων στὴν Πίστη, τὰ Μυστήρια καὶ τὴν Ἀγάπη.

Πατέρες καὶ ἀδελφοί! Σπάνια ὁ Θεὸς δίνει ὁ Ἐπίσκοπος νὰ χειροτονεῖται, ὅπως ἐγὼ, ἀνάμεσα στὸ ποίμνιό του. Ἐπιτρέψτε μου νὰ ἀπευθυνθῶ καὶ στὰ πνευματικά μου παιδιὰ τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ εἶναι σημαντικὴ καὶ γιὰ ἐκεῖνα καὶ γιὰ μένα. Κατὰ τὰ χρόνια τῆς ποιμαντικῆς μου ὑπηρεσίας ἀνάμεσά σας ὁ Θεὸς μᾶς ἀξίωσε νὰ γίνουμε μία στενὴ καὶ ἀγαπημένη οἰκογένεια. Ἡ ἐπισκοπικὴ χάρις εἶναι ἐχέγγυο γιὰ μιὰ ἀκόμα πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ ἀληθινὴ ἐνότητα διότι ἡ χάρις αὐτὴ εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα χάρις καθοδήγησης καὶ πνευματικῆς πατρότητας. Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο! Κι ἂς ἀγαπήσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο πιὸ ἀληθινά, πιὸ ζωντανὰ καὶ πιὸ δραστικά. Ἄς ἐνωθοῦμε μὲ τὸ Χριστὸ μέσα στὴν ἀγάπη καὶ μέσω τῆς ἀγάπης καὶ μὲ τὴν ἀγάπη Ἐκεῖνου ποῦ τίποτα δὲ σπάζει ἂς ἀγαπήσουμε τὸν κόσμον τοῦτο γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε. Ἄς ἀγαπήσουμε τὸν καθὲ ἄνθρωπο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποῦ ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ ἐκεῖνον καὶ ἐμᾶς (Φιλιπ. 1.8). Ἄς μποῦμε στὴ ζωὴ σὰν μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ μὲ νέα ἐλπίδα καὶ ἀνανεωμένες δυνάμεις. Εἶθε νὰ εἰσάγουμε στὸν κρῦο, ὀρφανὸ κόσμον τὸν πυρρὸ τῆς ἀκαταμάχητης μας χαρᾶς ὥστε ἡ κάθε ψυχὴ ν' ἀναγαλλιάσει, ὁ κάθε φόβος νὰ διαλυθεῖ, τὸ μίσος νὰ ἐξαλειφτεῖ καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ νὰ φωτίσει ἀκόμα καὶ ἐκείνους ποῦ πλανιοῦνται στὸ σκοτάδι ὥστε μὲ μιὰ καρδιὰ καὶ μ' ἓνα νοῦ ὅλοι χωρὶς ἐξαιρέση νὰ ὑψώσουμε θριαμβευτικὸ ὕμνον πρὸς τὸ Θεό.

Αὐτὲς εἶναι οἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα μὲ τὰ ὁποῖα στέκομαι μπροστὰ στὴν ἀγιότητά σας σήμερα. Θυμᾶμαι τὴν προειδοποίησιν τοῦ Κυρίου ὅτι «ἐκ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ» (Ματθ. 12.37), ἀλλὰ πιστεύω ὅτι μὲ τὶς προσευχὲς σας, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑποστήριξίν σας ὁ Κύριος θὰ φέρει σὲ πέρας τὸ καλὸ ποῦ ὁ ἴδιος ἔχει ἐμπνεύσει (Φιλιπ. 2.13), θὰ συγχωρέσει τὴν ἄγνοιάν μου καὶ τὶς ἐλλείψεις τῶν λόγων μου, θὰ ἐνώνει ὅλους μας καὶ θὰ εἶναι

Ἐκεῖνος ὁ μόνος Ποιμένας μας καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr